

Sygn. akt II C 57/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach - Ośrodek (...) w R., Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Czech

Protokolant: sekr. sądowy Zofia Pławczyk

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2013 roku w Rybniku

sprawy z powództwa M. Z. (1)

przeciwko J. P.

o zapłatę

na skutek zarzutów pozwanej od nakazu zapłaty

1. nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Gliwicach – Ośrodek (...) w R. dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie II Nc 91/12 w stosunku do pozwanej J. P.:

a/ utrzymuje w części, to jest do kwoty 210 000 zł (dwieście dziesięć tysięcy) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2008 r.,

b/ uchyla w pozostałej części, w tym co do kosztów procesu, to jest nie obciąża pozwanej kosztami sądowymi i powództwo oddala,

c/ koszty zastępstwa adwokackiego wzajemnie znosi.

Sygn. akt II C 57/13

UZASADNIENIE

Powód M. Z. (1) wnosił o wydanie nakazu w postępowaniu nakazowym i zasądzenie od pozwanych M. P. i J. P. solidarnie kwoty 380 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 czerwca 2008 roku i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że pozwani zaciągnęli u niego pożyczkę w kwocie 420 000 zł i na jej zabezpieczenie podpisali weksle własne. Mimo upływu terminu pozwany M. P. zwrócił jedynie 40 000 zł, zatem wniesienie pozwu jest uzasadnione.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie II Nc 91/12 Sąd nakazał pozwanym, aby zapłacili solidarnie powodowi kwotę 380 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 czerwca 2008 roku oraz kwotę 11 967 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7 217 zł kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni albo wnieśli w tym terminie zarzuty.

Nakaz zapłaty w stosunku do pozwanego M. P. uprawomocnił się z dniem 01 grudnia 2012 roku.

Pozwana J. P. złożyła zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami postępowania.

Zarzuciła, że umowa pożyczki była pozorna, a co za tym idzie brak jest możliwości zabezpieczenia nieistniejącej czynności prawnej wekslem. Ponadto twierdziła, że zobowiązanie nie istnieje, weksel jest wadliwy, podniosła również zarzut przedawnienia roszczenia. Twierdziła, że dochodzone roszczenie nie istnieje i nigdy nie powstało i wprawdzie podpisała fikcyjny dokument umowy pożyczki, ale nie miała jakiegokolwiek pojęcia o treści i charakterze składanych oświadczeń woli. Dokument podpisała bez czytania. Podnosiła, że powód beczynnie czekał ponad 4 lata od daty wymagalności pozornej pożyczki nie wysyłając żadnych wezwań, chociażby do próby ugodowej. Nie ma również żadnego pokwitowania przekazania pozwanym kwoty 420 000 zł. Odnośnie przedawnienia wyjaśniła, że powód, jako przedsiębiorca, nie skorzystał z trzyletniego terminu do zwrotu świadczenia. Kolejnym zarzutem pozwanej, zgłoszonym z ostrożności procesowej było to, że powód w dniu 27 lutego 2008 roku zwolnił ją z rzekomego długu do kwoty 210 000 zł z zaznaczeniem, iż „suma dotyczy obojga małżonków”.

Sąd ustalił:

Bezspornym jest, że M. P. i J. P. byli małżeństwem lecz w dniu 15 grudnia 2008 roku tut. Sąd orzekł separację małżonków, a wyrok uprawomocnił się 19 maja 2009 roku. Bezspornym jest również, że strony podpisały umowę pożyczki z dnia 06 lutego 2008 roku oraz, że pozwani wystawili weksle, każdy z nich na kwotę 420 000 zł. Żadna ze stron nie kwestionowała także oświadczenia złożonego przez powoda 27 lutego 2008 roku o treści: „oświadczam, iż weksel własny wystawiony dnia 06 lutego 2008 roku na panią P. J. ważny jest jedynie w 50% sumy, tzn. 210 000 zł, gdyż cała suma dotyczy obojga małżonków”. (wyrok I i II instancji w sprawie tut. Sądu II RC 409/08 – k. 138, 190, umowa pożyczki w oryginale – k. 116 niniejszych akt, weksle, których oryginały złożono w depozycie – k. 10,11 akt, oświadczenie powoda – k. 115 akt). Bezspornym jest również, że toczyła się sprawa z powództwa J. P. o ustalenie, że umowa sprzedaży z dnia 11 lutego 2008 roku zawartą między nią i M. P. a M. Z. (1) jest nieważna w związku z dokonaniem czynności prawnej za zgodą stron dla pozorów oraz, że powództwo w tej sprawie zostało oddalone. (pozew i wyrok z dnia 05 maja 2010 roku w sprawie tut. Sądu II C 36/09).

Na podstawie umowy pożyczki, potwierdzeń wypłaty, zeznań złożonych w sprawie o ustalenie, o separację oraz w niniejszej sprawie z zeznań świadka M. P. oraz z zeznań świadka A. M. Sąd ustalił, że pozwani kupili od powoda lokal zwany K., który był wart 800 000 zł, a ponieważ posiadali jedynie część gotówki, resztę pieniędzy w kwocie 420 000 zł pożyczili od powoda, na dowód czego podpisali umowę pożyczki na kwotę 420 000 zł. Na ten cel powód w banku w dniu 05 lutego 2008 roku wypłacił 20 000 zł, a 06 lutego 2008 roku – 400 000 zł. Pieniądze te wręczył pozwanej, zresztą kto pobrał pieniądze, to ta okoliczność nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, skoro strony były małżeństwem. Z pożyczonej kwoty M. P. zwrócił jedynie 40 000 zł. Ponieważ pozwani małżonkowie poróżnili się i żyli w separacji, pozwana zwróciła się do powoda by określił jej zadłużenie, ponieważ zorientowała się, że zostały podpisane 2 weksle, każdy na kwotę po 420 000 zł. W tych okolicznościach powód złożył oświadczenie, że zadłużenie pozwanej J. P. względem niego wynosi 210 000 zł, gdyż cała suma dotyczy obojga małżonków.

Dowody: - umowa pożyczki – k. 116,

- polecenie przelewu – k. 74,75 akt II C 36/09,

- zeznania świadka A. M. – k. 116 akt II C 36/09,

- zeznania stron – k. 128, 130 oraz 131 - 136 akt II RC 409/08,

- zeznania pozwanej J. P. – k. 188, 189 akt II C 36/09,

- oświadczenie powoda – k. 115 niniejszych akt,

- zeznania świadka M. P. i zeznania stron – k. 123,

płyta CD.

Sąd zważył:

W pozwie o ustalenie pozwana napisała, że jest związana razem z mężem z powodem innymi zobowiązaniami finansowymi. Między innymi wskazała na weksel własny na kwotę 420 000 zł, który został wystawiony na rzecz M. Z. (1) jako zabezpieczenie należności na zakup lokalu o nazwie (...) (k. 2 akt II C 36/09). Słuchana w charakterze strony w sprawie o ustalenie zeznała, że podpisała z mężem weksel jako zabezpieczenie pożyczki od osoby prywatnej na kwotę 420 000 zł (k. 22 akt II C 36/09). W innym miejscu tych akt (k. 189) pozwana zeznała „ w momencie spisania umowy sprzedaży P. mieliśmy do oddania faktycznie brakującą część 420 000 zł, brakujących nam przy transakcji na lokal (...). Na tej samej stronie zeznała „nie mogło być tak by pod moja nieobecność pan Z. przekazał mojemu mężowi 420 000 zł fizycznie, gdyż taka kwota stanowiła faktycznie nasz dług w stosunku do Z. za zakup lokalu (...). Znamienne znaczenie ma również oświadczenie z dnia 27 lutego 2008 roku złożone przez powoda, w którym oświadcza, że weksel w stosunku do pozwanej J. P. jest ważny jedynie w 50% sumy, tzn. 210 000 zł, czyli pozwana dążąc do uzyskania od powoda takiego oświadczenia przyznała, że jest jego dłużnikiem, a jej dług wynosi 210 000 zł. W związku z powyższym Sąd nie podzielił zarzutu pozwanej, że umowa pożyczki zawarta 06 lutego 2008 roku jest czynnością pozorną, a zatem na mocy art. 83 § 1 k.c. nieważną.

Pozwani jako małżeństwo zawarli z powodem ważną umowę pożyczki na kwotę 420 000 zł, zatem po myśli art. 720 § 1 k.c. mieli obowiązek dług zwrócić, skoro termin płatności minął 31 maja 2008 roku. Powód domagał się od pozwanych solidarnie kwoty 380 000 zł z odsetkami od dnia 01 czerwca 2008 roku i Sąd nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym taką należność zasądził. Nakaz w stosunku do pozwanego M. P. jest prawomocny. Jednakże pozwana wykazała, że powód zwolnił ją z długu ponad kwotę 210 000 zł. Zgodnie z art. 508 k.c., gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik zwolnienie przyjmuje, zobowiązanie wygasa. Oświadczenie powoda, jako wierzyciela, względem jednego z dłużników solidarnych, nie ma skutku względem współdłużników. (art. 373 k.c.) W tej sytuacji, skoro powód zwolnił pozwaną z długu ponad kwotę 210 000 zł, dług pozwanej wynosi jedynie 210 000 zł. W związku z powyższym, na zasadzie art. 496 k.p.c. Sąd wydał wyrok, w którym zaskarżony nakaz utrzymał w stosunku do pozwanej J. P. jedynie w części, tj. do kwoty 210 000 zł z odsetkami od 01 czerwca 2008 roku, skoro pozwana od tego dnia pozostawała w zwłoce. (art. 481 § 1 k.c.) W pozostałej części nakaz uchylono i powództwo oddalono. Odnośnie kosztów procesu nakaz zapłaty Sąd uchylił i nie obciążył pozwanej kosztami sądowymi, z uwagi na jej sytuację materialną, gdyż postanowieniem z dnia 13 lutego 2013 roku została zwolniona od kosztów sądowych w całości. Koszty zastępstwa adwokackiego, na zasadzie art. 100 k. p. c. zostały wzajemnie zniesione, skoro pozwana wygrała proces w połowie.

Sąd nie uwzględnił zarzutów pozwanej dotyczącego przedawnienia, gdyż zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia wynosi lat 10, ponieważ roszczenie nie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć adwokatowi M. Z. (2).

Dnia 04.07. 2013 r. Sędzia